

Bemutatkozunk

SZOKODI VERONIKA: MALOM-TÓ
(részlet)

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Asztalos Morell Ildikó: Asztalos Morell Ildikó vagyok. Budapesten születtem 1958-ban, és 1988 óta élek Svédországban. Szociológus vagyok. Első verseskötetem *Feloldozás* címmel jelent meg Svédországban az Ághegy Kiadó gondozásában. A második kötetem a Kráter Kiadó gondozásában jelent meg két válogatással: *Kábulat* és *Füstös képek* címmel. Verseim magyarországi és svéd kiadványokban jelennek meg.

Ács Nikolett: 25 éves lány vagyok, hobbit az írás. 11 éves koromban írtam az első versem. Akkor még a természetéről írtam, de később, kamaszkoromtól a legtöbb versem a drámai kapcsolataimból született. Egerbe jártam főiskolára, jelenleg készülök a mesterképzésre Budapesten. A tanulásban tudatosság, a magánéletben ösztönösség, a hétköznapokban spontaneitás jellemmez. Kifejezetten szeretek tanulni és tapasztalni. Szívesen ismerkedek, barátkozom. Történelem-földrajz tanár szeretnék lenni középiskolában. Nyílt természet vagyok, extrovertált, kolerikus, szeretek beszélgetni, értelmes eszmecserét folytatni. Szeretem a japán irodalmat, a finn verseket, művészfilm-rajongó vagyok, és zenei mindenevő. Imádok utazni. Az egyik legnagyobb célom, hogy bejárjam a világot, de minimum Európát.

Ács Vivien: 25 éves lány vagyok, földrajz-történelem tanárnak készülök. Tinédzserkorom óta írok. Az írás az én hobbit, a szenvedélyem, a mentsváram. A mindennapokban pozitív személyiség vagyok, szeretek utazni, álmodozni, szeretem a kihívásokat, a természetet. A verseim segítenek túllépni egy-egy fájdalmasabb kapcsolaton, megszabadítanak a bennem maradt érzésektől, megnyugvást találok a leírt sorokban, és utána új reményekkel tudom folytatni az életet. Egri lányként a

fővárosban nőttem fel, az egyetemet Szegeden végeztem el, és most újra Budapesten kötöttem ki. Nem félek az új helyzetektől, szeretek ismerkedni, nyitott vagyok és spontán. Rajongok a vintage művészetért, az alternatív zenéért, a kortárs irodalomért, a mély, drámai alkotásokért, amik után sokat lehet elmélkedni a világ dolgairól. Az életcélom, a motivációm az, hogy minél többet lássak a világból, és minden pillanatot igyekszem megélni a maga teljességében.

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító-magyar és tánc-drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban két éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok*, *Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már.

Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek. Szóval, ahol alkotók és alkotások vannak, szinte mindenhol megtalálható vagyok.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. 1978. február 17-én születtem Sátorlajújhelyen. 2006-tól írok lírai verseket. Tizenkét kiadott verseskötetem van, köztük három EPUB kötetem a Netlíra Kiadónál. Ezen kívül egy online kötetem is van képes verseimmel. 2010-től vagyok a Cserhát Művészkör tagja, ahol pályázataimra sok szép díjban részesültem. Írásaim megjelentek folyóiratokban, művészeti folyóiratokban, weboldalakon. Antológiák: Sodrásban, Délibáb Antológia, Szó-Kincs-Aposztróf.

Három alkalommal a Napút folyóiratában is megjelentek verseim. Verseimből videók is készültek, negyven saját szerkesztésben. Díjaim: Cserhát Art-Arany díj, Cserhát Aranydiploma és Emlékplakett, Cserhát Gyémántdiploma és különdíj iparművész alkotásával, Cserhát Kulturális Fődíj és Ihász-Kovács Éva verseskötete, Aranykéz-díj és Nívódíj-emlékplakett. Több száz versem vár még kiadásra.

Balogh Veronika: Dr. Merényiné Balogh Veronika vagyok, ötvenkilenc éves, nagymama. Budapesten élek, a Józsefvárosban. Tokaj-Hegyalján nőttem fel, egy cigánytelepen, mert apám muzsikus családból származott. Anyám baranyai sváb, az olvasás szeretetét tőle örököltem. Mindig vonzott az irodalom, és ebben nagy szerepe volt Molnár Jenőné Sárrika néni-nek, aki Tarcalon tanított az általános iskolában. Később az uram, Dr. Merényi László történész kandidátus biztatott, hogy küldjek be írásokat szerkesztőségeknek. Az első novellám 1986-ban jelent meg Asszonyom, legyen erős címmel. 2002-ben, esti tagozaton végeztem a főiskolát magyar nyelv és irodalom szakon. Már előzőleg is gyakran vettek igénybe nyelvi lektorként, például a Felnőttoktatási és -Képzési Lexikon munkálatainál. Eddig két versem jelent meg, mégpedig a Sodrásban 2014 antológiában. Meséimet nagyon szeretik az unokáim, szerkesztettem is már mese- és versantológiát.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. 2004-ben születtem. Mosonszentmiklóson élek a szüleimmel és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Szeretek tanulni, a kedvenc tantárgyam a matematika, ebből már sikerült elég szép eredményeket elérnem. Nagyon szeretek zenét tanulni, már sokféle hangszert kipróbáltam. Jelenleg zongorázom és furulyázom. Vágyom, hogy megtanulhassak templomi orgonán is játszani. Hat éve

járok néptáncre. Szabadidőben sokat olvasok. Szeretek verset is írni. Célom, hogy robotikával foglalkozhassak, és mellette a zene és a versírás is megmaradjon.

Boda Zsófia Borbála (Buksi): 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. A tatai Eötvös József Gimnáziumban érettségiztem. Miután nem vettek fel az Állatorvosi Egyetemre, így a PATE állattenyésztő mérnöki szakán voltam diák, majd a győri SZIF-en és SZE-en végeztem el főiskolai szinten a környezet- és településmérnöki szakot. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom megyei Kéményseprő Kft.-nél dolgoztam mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Tatai Állatgyógyászati Központban dolgozom, mint állatorvosi, állategészségügyi szaksegéd. Vívok, párbajtőrözők és kardozok amatőr szinten, kisebb-nagyobb sikerekkel. 2008 nyarától írok verseket, már öt kötetem jelent meg.

Bodó Csiba Gizella: *Az lenne az igazi, ha bemutatkozásként annyi elegendő lenne, hogy Bodó Csiba Gizella vagyok. De addig még néhány mondat magamról:* Budapesten élek több mint négy évtizede. Az írás fiatalon „szerelem” volt, ma „időskori szerelem” s lehetőség az összegzésre. Tizenhat önálló kötetem jelent meg (volt olyan, melyből utánnomás is szükséges volt), többségük már elektronikus formában is megjelent. Sőt, eddig ki nem adott munkáim is felkerültek a MEK állományába. Jelen voltam számtalan antológiában. Irodalmi folyóiratokban jelennek meg írásaim, fotóim, (Kalácska, Kláris, IR, Verslista kiadványai). Múlt évben indult folytatásos regényem, „fotó-album” sorozatom az Irodalmi Epreskertben, ahol szintén jelen voltam egyéb írásaimmal korábban is. Munkáimért irodalmi díjakat kaptam több alkalommal. Több évben jelen voltam könyveimmel az Ünnepi Könyvhéten. Hiszem, hogy a szép szó nem vész el, és egy-egy vers elgondolkodtatja mindazokat, akiknek lelki táplálékra van szükségük.

ségük. Egy korábbi könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíhettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitértam szívem diktálta gondolataim kapuját.”

Borsos Irén: Nyugdíjba vonulásom után eljöttem Budapestről. Az erzsébeti nyolcadik emeletet felcseréltem egy Pásztó közeli tanyával, ahol a természet ölelésében élek. Az írás képessége számomra Isten ajándéka. Mikor mondhatja valaki, hogy ő bizony író? „Ha irodalomnak, művészinak és karakteresnek számít, amit elkövet” – mondta kortárs íróbarátom, Radnai István. „Szűk legyen a szó, és tágas a gondolat!” – mondta Kazinczy. Örkény István a saját egyperceseiről így beszélt: „Egyik oldalon a közlés minimuma, a másik oldalon a képzelet maximuma.” Ezek állnak hozzám legközelebb, örökérvényű, szép magyar beszédben előadva, természetesen! Ötven antológiában olvashatók írásaim, és öt darab önálló kötetem van.

Bubrik Zseraldina: Miskolcon születtem, első írásaim a helyi újságban jelennek meg. 2008-ban költöztem Budapestre, ahol novellákat kezdtem írni. Először olyan témákat választottam, melyeket átéltem, de már kitalált történeteket is írok. Krimikedvelő vagyok, de az írásaim inkább novellák. Már a mesék felé is tekintetek, egy mesém meg is jelent. Szeretném elérni, hogy egyszer saját könyvem jelenjen meg.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szivárványra* (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint

harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: ProBono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008). Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czegény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat az „Publikáció” kategóriában. Alapító tagja vagyok a városunkban működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Körnek, tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádiónak. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem, a *Fénytérben* című, 2009-ben jelent meg. A második – *Ecsetvonások* címmel – 2012-ben. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat „Közösségért” kategóriában.

Cs. Mayer Katalin: Pusztavacson, édesanyám szülőfalujában születtem 1962.március 19-én. Hú nevelőimnek mégis a Tolnai-dombságot, a tamási tájat érzem. Amióta szemem, lelkem ráébredt a szépségre, rajzok, festek, szobrászkodom, verset írok, énekelek. Hivatásom óvónő, Páriban élek. Két csodálatos fiúgyermeknek adtam életet, s neveltem fel őket. Tamásiban több önálló kiállításom volt, Szekszárdon egy, és több közös a Bárkásokkal. Állandó kiállításom van a tamási evangélikus templomban, Túrmezei Erzsébet vers-illusztrációiból. A henyei kápolnában „*Keresztút töredékek*” című terrakotta szobraim találtak otthonra. Fotókiállításom nyílt, „*Tündéerkerti pillanatok*” címmel Bonyhádon. Az udvari evangélikus templomról készített, „*Ragyogás*” című fotó-sorozatamat Németszágba is meghívták, ahol gyűjtést szerveztem a templom megmentésére. Jelenleg a bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus

Gimnáziumban láthatók. Első verseskötetem, a *Vadrezeda* 1998-ban jelent meg. Tagja vagyok a Kézjegy Klubnak. Verseim szinte minden évben megjelennek a Kézjegy Antológiában, a Tamási Kalendáriumban, a Tolnai Kalendáriumban, a Sakál, a Farkasszél, a Requiem a Don hőseiért című kötetekben. Gyermekeknek szánt írásaimat a közeljövőben szeretném kiadatni. Úgy érzem, még rengeteg feladatom, küldetésem van.

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon. Nyugdíjas háziorvos vagyok.

Gyermekkorom óta festek és verseket írok.

Verseim megjelentek a következő kötetekben: Sodrásban 2012, 2013, 2014 című amatőr költői antológiákban; a Tiszta szavak ereje 2014 című verspályázaton az Éden Művészeti Hálózatnál; a Szárnypróbálgatók 2015 című kötetben.

Dittrich Panka: 1966. május 16-án születtem Győrben, nyolc gyermekes család hatodik gyermekeként. Sopronban nevelőotthonban nőttem fel. Már akkor tudtam, ezen élményeimet le fogom írni. 2005-ben R. Dittrich Anna néven jelent meg a *Rácsok a gyerekszoba ablakán* című önéletrajzi ihletésű kötetem. Azóta írok rendszeresen. 2014-ben látott napvilágot verseskötetem *Csendhajó* címmel, Dittrich Panka néven. Számomra az írás olyan hobbi, mellyel bemutatom azt a világot, mely körülvesz, és a lelkem legmélyére is betekintést engedek. Így szeretnék adni, valamit magamból másoknak.

Dobai Dávidné:

„Fejünk fölül simogatnak az áldott, szent szelek” –
monDÁVIDÁmenpaPIROSKAland

Dobosi Valéria: Gyermekkorom óta írok, magamnak. Elkerültek a lehetőségek, hogy megmutathassam írásaimat azoknak, akik a mai világban még arra „vetemednek”, hogy verset olvassanak. Az utóbbi időben pályázatokon indulva sikerült szétszórni néhány írásomat. Verseimben főleg a mindennapi, emberi kapcsolatok kapnak helyet. Érzések, érzéketlenség, indulatok, kihívások. Ezek mellett megérint még a természet örökös csodája. Egy tengerparti templom látványa beleég retinám rejtett zugaiba, és addig nem bírom feledni, míg elképzelt gyönyörűségét papírra nem vetem.

Dobó Georgina: Canses néven publikáló író nő vagyok, egy örökkön vérző szív. A Canses név is erre utal. Canses ütközőpont volt a polgárháborúban, Amerikában. Az én szívemben is folyamatosan dúltak az érzések, harcok: „nem kellek senkinek”. De, szerencsére, kezdenek elcsitulni a negatív érzések, így egyre inkább tudok másmilyen témákhoz is nyúlni. Verseim már több helyen megjelentek, önálló kötetekkel rendelkezem.

Dobrosi Andrea: Valami olyasmi fogalmazódott meg bennem, hogy betűt falni jó, de hogy a betűnek okoz-e örömet, hogy én vagyok? ...nos hát, ha igen, ha nem, engem már csak így kell elfogadni. Betűevőnek. Az étlapomon van minden, szabadvers, kötött forma, egy kis próza aforizma-öntettel, legyen az jegyzet vagy novella. Mindemellett szívesen kukkolom más étlapját is, mert mindenevő vagyok, ha betűről van szó. Nincs bajom a kritikával sem, mindegy a terület, és egyébként is formál. Kiállom, mert szeretek jóllakni, s ezt a jóllakottsági érzést az irodalom berkein belül találtam meg.
(Andrea remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász,

már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeimet németül leírni. Emellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: A legmélyebb sorstragédiának, gyermekem elvesztésének feldolgozhatatlan, szükségszerű, szinte véget nem érő – immár évtizedes – magányában, az éjszakai töprengések alatt élet és halál kérdéseim, vagy valami különös kegyelemből adódó készletésre történhetett, hogy e szenvedés idővel – észrevétlenül – tollat tett a kezembe: írok a titokzatos taburól, a megrendítő gyászról, majd a túlélésről, botladozásaimról a lélek útvesztőiben. Lélekúton járok, hallgatva a különös készletésre, és írok e benső utazás fájdalomából fakadó létélményeiről, de a bizonyosságról is – mert megtapasztaltam –, hogy van remény a gyászoló anya számára is.

A fásult bénultság, a túlélés vágya és a kapaszkodás, majd megint földre zuhanás, és újra a fény felé fordulás ismétlődő stációit megélve születtek a verseim a lét-nemlét kérdéseiről, de a vágyott örök körforgás – test és lélek, az ember és a természet újjászületésének – hitében és reményével.

Útközben újra élni tanulok: megélni örömet és bánatot, mosolyt és könnyeket, magasságot és mélységeket. Keresem az igazságot, csodálom a hó és a fény tisztaságát, az élet és a halál megfejthetetlen titkait – a sírás és a csönd körforgásának misztériumában. A vers ritmusa számomra a lét dallama – a boldogság és a fájdalom muzsikája. Nekem a vers a lelkelem is. 2012-ben jelent meg *Halkuló hiány* című verseskötetem, amelyben életutamnak e nehéz, fájdalommal teli, mégis fontos szakaszáról gyűjtöttem össze verseket, amelyek itt (is) olvashatók: <http://mek.oszk.hu/11500/11515/11515.pdf>

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (oros, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim. Megjelent köteteim: *Álomkert* (2005); *Rímek, szép az élet* (2006); *Álmaim, emlékeim* (2009); *Quatrain* (2010); *Séta apával* (2012); *Mint az úton, Ha kérditek* (2013).

Hajdan Vali: Kis Vali voltam hajdan, s csak majdan lettem Hajdan, így már a nevemet is elszavaltam. Szeretek játszani a szavakkal, és el is gondolkodtatni azokkal. Nem csak írom, elő is adom verseimet, s ha már megzenésítem, el is dalolom azokat. Hivatásom a közönségszervezés, egyben elhívás is számomra a közösségteremtés, szeretem összehozni az embereket, hogy egy irányba nézve, szeretetben együtt legyenek. Élénk színű, színes ceruzákkal színezem mások és a magam életét.

Szeretnék jó példával elől járni, s amiben tudok, a verseimen keresztül másoknak is segítséget nyújtani különböző élethelyzetekben. Nem magamat, de örömet hirdetve, nem titkolva, hogy a hitnek keskeny útján járok, ám szélesebb utakat is belátok. *FülbeVali* című kötetem 2014-ben jelent meg saját kiadásban. Verseket több helyen is publikálok, legrégebben a „Poet” irodalmi portálon. Üzenet-közvetítőként mindenkire szeretek szólni, mottóm a hitelesség..

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapjaimat. Az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából huszonöt éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a Lista éltét és a hétköznapjait is. 2005-ben jelent meg *Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján* című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el.

Inoka Péter: 1982 szeptemberében születtem Budapesten. Ének-zene tagozaton tanultam az általános iskolai évek alatt, s később olasz kéttannyelvű osztályban tettem érettségi vizsgát. Májig csak a fióknak írtam verseket, bár diákéveimben számos zeneszöveget írtam különböző zenekaroknak, s zenészként is kivettem életükből a részem. 2006 óta Magyarországtól távol, a braziliai São Paulo városban élek. Számomra az írás a legfontosabb kapocs szülőföldemmel és anyanyelvemmel. Egy kapocs, ami enyhíti és segíti elviselhetőbbé tenni a honvágyat és a távolságot otthonomtól és szeretteimtől. A művészet a hobbim és belső elhivatottságom is egyben.

Jalcs Irén: 1963-ban Vásárosnaményban születtem. Tizenégy éves korom óta Budapesten élek, a számomra oly kedves városban. Magammal hoztam a vidék szeretetét, a gyermekkoromat meghatározó emberek emlékét. Fiatalon sok ifjúsági lapnak írtam, majd hosszú szünet után, három éve kezdtem el újra írni. Évtizedeken keresztül gyűjtöttem azokat a történeteket, amelyeket megosztok olvasóimmal. Több internetes oldalon olvashatók ezek a történetek. Sokan mesélik el az életük egy-egy pillanatát, és én – ezt továbbadva – hiszem, hogy tudok segíteni, mert a mottóm az, hogy „az én történetem a tied is lehetne, és lehet, hogy a te történeted már velem is megtörtént”. Hiszek a szeretet erejében, ami csodákra képes, és a mai nehéz világban nagy szükség van csodákra. Életem legnagyobb boldogsága az, ha írhatok és segíthetek embertársaimnak. Már több antológiában jelent meg írásom. Tagja vagyok a Cserhát Művészkörnek. Írásaimat a Kör arany Artdíjjal ismerte el.

Jártó Róza: 2008. december 24-én este írtam meg életem első prózáját, *Töltött káposzta* címmel, ami az eddigi pályafutásom legsikeresebb írása lett. Több antológiában, magazinban és újságban is megjelent. 2013-ban pedig a Boundless című nemzetközi antológiában, angol nyelven, Adam Halemba és Artur Zbikowski lengyel, Gilberto Pereira brazil, Kay Lieker német, Luis Miquel Pereira Lopes portugál, Maria Kapsi görög, Petrus Gheorghie román alkotók munkáival együtt.

A 2009. évben *Bagoly őrs, vigyázz* címmel jelent meg az első könyvem, amely megalapozta ismertségemet a írók világában. 2013-ban kedves barátommal, dr. Kovács Gyulával megalapítottam a Róza & Julius Kiadót. Első munkánk *a LoveNet – Az internetes ismerkedés világa* címmel megírt könyvem, 2014. évben pedig a *Golgoták és kisdedek* című novelláskötetem.

2015. évben megjelent a negyedik könyvem, amely (két kisregény és novelláim gyűjteménye után) az első verseskötetem, *Anyá! Nézd egy szép virág* címen.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy 70 éves koromban kezdtem publikálni. A Barátok Verslistán mutatkoztam be először. A www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok 2002 óta. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem és „Az év költője” címmel jutalmaztak. Tizenhat nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Kenderesi Gábor: Megkértek, hogy pár sorban jellemezzem magam!

A feladattól – őszintén szólva – kissé megriadtam.
Elfogultságomban csupa jót írnék magamról,
S az őszinteség nagyon távol állna a soroktól.
Így felkértem barátaim: vessenek papírra pár szót.
Nem okoztak meglepetést; olvastam rosszat és jót!
Határozatlanságom lustasággal karöltve
Nosztalgikus utazásra hív régi idők emlékébe.
Állítólag jószívű és megbízható vagyok,
De lelkem mélyén örök gyerek maradok.
Kreatív ötleteket a konyha falai közt kapok,
Alkotási vágyam csillapítására papírt, tollat ragadok.

Keszy-Harmath Dániel: Harmincadik évét taposó fiatalember vagyok, aki lélekben még néha tinédzser. Nem is csoda, hisz napjaim többségét közöttük töltöm, középiskolai magyartanárként, immáron hét éve. Mint pedagógus rengeteg mindennel foglalkozom: versenyfelkészítés, tehetséggondozás, rendezvény szervezés, és különös figyelmet fordítok az írással kacér-

kodó fiatalokra. Én magam is régóta írok, amióta csak az eszemet tudom. Több éve tagja vagyok a Barátok Verslistájának, mellette alkalmazott nyelvészeti doktori tanulmányaimat végzem az ELTE-BTK-n. Szeretek utazni, főzni, sorozatokat nézni, és szeretek szeretni.

Kiss Angéla (Mimangi): Kicsit romantikus vagyok, mert szeretek álmodozni, de mosolyt és könnyeket is csaltam már az emberek arcára. Szeretem elhítenni, hogy vannak még csodák, és a megtört léleknek tartani a vállam, míg a sírásból mosoly fakad. A szikrázó napsütés vagy a sötét éjszaka – melyek botladozó utamat kísérik – rólam fecseg, mesélni készlet.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, porba hullott a lelkem, de sokat segített, hogy tovább tudtam lépni a feledés útján. Mindig álmodozó lány maradok, hiába tudom, hogy nem tökéletes a világ. Én sem vagyok az. Hiszem, hogy akkor kell erősnek lenni, mikor minden összedőlni látszik, hogy holnap új nap virrad. Hiszek a csodákban... – ezekről írom a verseimet is. Honlapomon olvashatók az összegyűjtött verseim, valamint jelen vagyok a Barátok Verslista honlapján és kiadványaiban is.

Koncz-Kovács Anna: Jól szituált, középkorú (31 éves), egygyermekes, önálló szépirodalmi kötetten nem rendelkező, amatőr író keresi korban hozzá illő, hasonló paraméterekkel rendelkező irodalmi antológia üres két oldalát kötöttségektől mentesen, kizárólag szabadidős tevékenység céljából.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnycseppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fénye-

ként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródom, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok, és papírra vetem érzéseimet. Nem egyszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobbiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegésem szószólója, de mindenkör önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Kovács László (Kovacs59): Oroszlányon jöttem a világra egy bányászváros épülésének kezdetén 1959-ben.

Az általános iskolát és a szakmunkásképzőt is itt végeztem. Minden a városhoz kötött, valahogy belenőttem, mint a fái, bokrai az erdőnek. Szeretek itt élni. Életemben már a föld alá költöztem, fél életem a bányában töltöttem. 1973 és 2004 között 5055x8 órát dolgoztam a mélyben. Soha nem tagadtam, hogy bányász vagyok; büszkén vallom ma is. Felső végzettséggel nem büszkélkedhetek, a munka mellett érettségiztem le és végeztem el három technikumot. 2004-ig bejártam a csillástól a főaknászig minden lépcsőfokot. Így kedvezménnyel mehettem nyugdíjba 45 évesen. A sors furcsa ironiája, hogy még abban az évben kórházba kerültem. Ott jöttem rá, hogy írnom kellene. Megpróbáltam leírni versben a gondolataimat, emlékeimet. Tudom, hogy soha nem lesz tananyag az iskolákban, de könnyebb így. Vallom: aki verset ír, az a lelkének egy darabját adja át olvasóinak. Olyan jó érzés volt látni azt a néhány versemet, ami a Képzeld el című irodalmi folyóiratban nyomtatásban megjelent! Ennyi! Sportnyelven: „kezdő vagyok a

szeren”, ezért a kritikát is elfogadom, mert tanulok belőle. Egyelőre még kialakult verselési formám sincs. Szeretem a verseket, próbálkozom, mert vagyok, de vers nélkül csak létezem.

Kutasi Horváth Katalin: Középiszkolai magyartanár vagyok. 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. A József Attila Gimnáziumban érettségiztem. Tanítóként kezdtem, majd az ELTE Tanárképző Főiskolai, később Bölcsészettudományi Karán diplomáztam.

Szenvedélyesen járom a természetet, fényképezem szépségeit. Tavaly kezdtem el írni, s bár újabban néhány versem is született, a próza az igazi énem. Nemrég jelent meg novelláskötetem *Kóborló emlékeim* címmel.

Az írással szeretném egyrészt én is átmenekíteni a magyar nyelv értékeit a túlsó partra, másrészt rögzíteni a megélt vagy vágyott valóságot, s leginkább az örök emberi érzéseket, az örömet, a bánatot, a fájó hiányt, a kételyeket.

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetéről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett világunkban csodás világunkat megmutatni. Köteteim: *Családi album*, *Jel a sziklán*, *Idősikok*, *Levendulák illata*, *Szóljanak akkor is*, *Fénnyel teli téli sötét*, *Pantheon*, *Gyűjtatlan gyulladnak*, *Kagylóhéjban* (netkötet), *Eső a homokra*. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Verslista honlapján, valamint jó pár antológiában és folyóiratban, több CD-n, a Klárisban, a Kaptárkövekben. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, az Éltető Lélek Irodalmi Körnek és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, illetve a YouTube-on is.

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom (apai és anyai ágon is) innen származik. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festők és a szobrászok munkáin keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmében. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókinccsemet. Remélem, hogy minden nap gazdagíthatom anyanyelvem kincsestárát a szép magyar beszéddel és írással.

Liszka Gyöngy: Az irodalom: szerelem. Ezt tudom azóta, mióta olvasni megtanultam, pedig az már ötéves koromban megtörtént. Nem én döntöttem így, a sors akarta. Írásra vetemedni azonban csak tizenegy éves koromban mertem, és így, tizennyolc évesen is csak félve teszem. Nem azért, mert nem jók, hanem mert élvezem mások gyümölcseit, amik mindig szebbnek tűnnek az enyémeknél. De hát, így szokott ez lenni. Jelenleg gimnáziumi tanuló vagyok, leendő magyartanár vagy pszichológus (nehéz a döntés...), és készülök első könyvem kiadására is. Persze, sosem szabad elkiabálni semmit. Ahogy legkedvesebb középiskolai magyartanárom mondta: sötét lelkületű vagyok (igen, épp ezekkel a szavakkal!), nem is kívánok vele ellenkezni. Minden jel arra utal, hogy neki van ígaza...

Mayer Zsó: A Bakony szívében, Zircen élek. Írással tíz éve foglalkozom, főleg prózában, néha versben is kifejezem gondolataimat. Szeretek olvasni, unokáimnak mesét írok, örömmel tölt el, ha mások tetszését is elnyerem. Több irodalmi honlapon jelen vagyok. Szívesen olvasom barátaim alkotásait.

Mottóm: Múlt nélkül nincs jövő.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszerfejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006-tól Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). Lányaim egyetemisták: Panni lakhelyünkön, Debrecenben gyógyszerészhallgató; Zsuzsi Budapesten, az ELTE mesterképzésén pszichológushallgató. Fiaim: Jócó szeptemberben kezd a Budapesti Corvinus Egyetemen, Zsombor a debreceni Svetits Katolikus Gimnázium diákja. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian

Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent a kötetem „Emlékeim hullámai” címmel. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. 2013-ban is megjelent egy írásom „Életképek életemből” címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a Tiszta szavak ereje című versíró pályázaton.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a 70-es években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Mukli Ágnes: Mukli Ágnes vagyok, 11 éve jelennek meg verseim. Három önálló kötetem van: *Hajnali küszöb* 2007, *Krisztálypohár* 2014, *Korlátnak dőlve* 2015.

Szeretem a szép verseket – írni és olvasni egyaránt.

Naszvadi Sándorné: Nem könnyű a bemutatkozás, és bár záporoznak az élő szavak, ha magamról kell írnom, a klaviatúra néma marad. Élek, mint más, de elébe megyek, és nem várom a csodát. Szeretet-világomból próbálok minél többet adni: prózában vagy versben a gondolataimat megmutatni, segíteni, gyógyítani vele. Hirtelen ennyit rólam. A többről a munkáimból értesülhet az olvasó, hiszen tudjuk: sok beszédnek, sok az alja.

Németh Noémi: Tatán születtem. Családommal Dunaalmáson élek. Két gyermekem van. Több szakmával is rendelkezem.

Jelenleg a Mediaworks Regionális Kiadó Kft. Komárom-Esztergom megyei irodájában – a 24 Óra című napilap szerkesztőségében – dolgozom mint hirdetési tanácsadó és független újságíró.

Szerzői pályafutásomat 2012-ben kezdtem prózai darabok írásával. 2013-ban két prózám jelent meg antológiában, a Discovery Vip Media Kiadó gondozásában. Több versem az online sajtóban is megjelent (www.magyarok.hu). 2014-ben három versem jött ki az Underground Kiadó gondozásában megjelent KJ Antológiában. Írói vénám 2013-ban a versírás felé fordult, jelenleg is verseket írok. Mivel alapvetően humán beállítottságú vagyok, az irodalom mindig is a szívügyem volt. Számomra az írás az önmegvalósítás része, az alkotásban megtaláltam önmagam. Célom az önálló kötet megjelentetése, amin jelenleg is dolgozom.

Ordas Andrea: Ötven éves múltam. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem. Kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő, Gyerekszínészként indult a „művészi” pályafutásom, később amatőr színjátszóként folytattam, majd jött a zenekar, és később jazzballettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és próza felé.

Pap Mária: Plósz Andrásné, Pap Mária vagyok, írói névként a lánykori nevemet használom, 1950. október 12-én születtem Pátróhán, negyvenegy éve Gégényben élek, vidéki vagyok. A világ legszebb hivatása volt az enyém, magyar – orosz – német szakos pedagógusként a helyi általános iskolában tanítottam harminchét éven át. Öt éve nyugdíjas vagyok. Ha csak tehetem, olvasok, és írok is. Eleinte ünnepi beszédeket fogalmaztam, verseket, de színpadra szánt jelenetekkel is próbálkoztam, valamint elbeszélésekkel, valós, megtörtént események alapján. Még csak most keresem a bemutatkozási és megjelentetési lehetőségeket.

Papp Erzsébet: „Az élet remény, küzdelem, bukás...”

Így kezdődik egy emlékverson a fiatalkori emlékkönyvemben. Nekem több jutott a küzdelemből, bukásból, mint a reményből. Ezért jó sokat nevetek a hétköznapokban, hogy egyensúlyban legyek magammal.

De a vers ünnep. Nem lehet becsapni. Akkor írja magát, amikor küzdés van és bukás. Én meg csak vezetem a tollat a papíron és azt gondolom, talán így van jól.

Vannak barátaim, régiek, újak. De olyan, akivel az ifjúságunkat is együtt éltük, talán csak ez az egy. Aki szintén szerepel írásaival ebben a kiadványban és akinek – évtizedek óta tartó barátságáért – ajánlom a „*Felhők alatt*” című versemet.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten, Budán nőttem föl társbérletben és egyszerű családban, ma is ebben a városrészben élek és tanítok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néaninek), majd a középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Kiskamaszként kezdtem verselni, de felismertem, hogy kísérleteim messze vannak az igazi költők verseitől. Ezért magyar – történelem szakos tanárként végeztem, majd családot alapítottam. Később, anyaként, nagyon ritkán feltörték belőlem a versek, melyeket cetlikre írtam, főleg éjjel vagy hajnalban. A fiókok szokásos rendezgetése közben találtam rájuk, majd olvastam erről az antológiáról. Jelenleg angol szakos tanárként dolgozom egy középiskolában. Fiaim teljes családban nőttek fel, hála az istennek és a rólunk szeretettel gondoskodó férjemnek.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Családommal Sarkadon élek. Hivatásom óvónő, jelenleg óvodavezetőként dolgozom.

A Barátok Verslistának 2008 óta vagyok tagja, nagyon szeretem ezt a kis csapatot.

Verseim olvashatók a Poéta Irodalmi Portálon, az Irodalmi Rádióban, és a Héttorony online magazinban. Eddig tizenöt antológiában, három hangoskönyvben és a Verslista által kiadott önálló folyóiratban jelentem meg. Eredményesen szerepelek különböző pályázatokon. Ritkán írok, ilyenkor a bennem rejlő gondolatokat, érzéseket próbálom formába önteni.

2013-ban jelent meg első net-kötetem, *Lélek-ének* címmel.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben, Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

10 éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban 4,1 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás* (2008) és a legutolsó, a *Távolugrás*, (2012). A 0,1 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egyetemistáknak a Jópár Pajzán Limerick - Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában. A magyar Haiku Klubnak és a Haiku Világ Társaságnak is tagja vagyok és tagja vagyok a Krúdy Körnek.

Takács Mária (Ariamta): Mindig mosolygó, romantikus, háromszoros nagymama vagyok, aki lelkiekben még mindig a gyermekkorát éli. Hiszem és vallom, hogy mindig lehet jobb, és jobb akkor is, ha néha-néha mély gödörben érezzük magunkat. Verseimet az életből, a családból, a szerelemből, a társadalmi helyzetből és olyan megtörtént esetekből merítem, ahonnan valamilyen tanulság mindig levonható. Hiszek abban, hogy a mosoly az élet angyala, vele minden szebbé varázsolható. Fiatalkoromban nagyon sok verset írtam, és ezt a hobbimat újraélesztetem, amióta nyugdíjas vagyok.

Weblapomon (<http://kiscsu.webnode.hu/>) több versem is megtalálható, most adom ki első verseskötetem „*Lélekcseppek*” címen. A 2014. évi Poet Antológiában is jelentek meg verseim.

Ujhelyi Tibor: 1956. október 7-én születtem Egerben. Életem első tizenhárom évét Vajdácskán éltem, majd a következő négy évet Sátoraljaújhelyen. 1973-tól Miskolcon élek.

Tizennégy éves korom óta írok verseket. Megjelent egy verses kötetem „*PC VERSEK*” címmel. Azért ez a cím, mert a verseimet számítógépen írom.

Tanult szakmám: rádió- és televízió-műszerész. Dolgoztam Líbiában és Ausztriában, még a nyolcvanas években.

Hobbim a versírás.

Varga Katalin: Varga Katalin vagyok Sopronból. 60 éves múltam. 21 éve váltam el, azóta éltem együtt Édesanyámmal az ő tavalyi, szeptemberi haláláig. Mozgássérült vagyok, immár ötven éve. De a jelszavam: sosem adom fel

Művészi vénámnak és nagy akarat erőmnek köszönhetően nagyon ritkán vagyok szomorú. Bár a tavalyi év sajnos rácafolt erre: Édesanyám halála nagyon megviselt. De az emléke (most már Édesapáméval együtt) mindig bennem él. Élnem kell tovább egyedül is. Van egy papagájom, egy kutyám. Rokonok, barátok, gondozónők. Nem maradtam teljesen egyedül. S ha bánat vagy öröm ér, az írás a gyógyszer erre. No meg az éneklés, rajzolás. Ilyenekből merítem az erőt.

Vasas Eszter: Mindig úgy tekintettem a műveimre, mint egy szeletre abból, ami azzá tesz, aki vagyok. Az írás azonban még ennél is többet jelent, egyszerre tekintek rá kedvenc elfoglaltságomként, örömforrásként, amit az alkotás jelent; menedékként, ahová bármikor elvonulhatok; bátorító barátként, támogató társként. Már egész kicsi korom óta közeli viszonyban állok a költészettel, az idő folyamán kapcsolatunk csupán erősödött.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Szokodi Veronika: 1984-ben születtem Pécsen. 2008-ban fejeztem be képzőművészeti tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán, mint vizuális nevelőtanár. Korábban keramikusi végzettséget szereztem. A plasztika világa nagyon közel áll hozzám, azonban jelenleg festéssel foglalkozom. Festeni intenzívebben az egyetemi éveim alatt kezdtem el, a tanulóévek alatt több műfajt kipróbáltam, de végül az olajfestés technikája vált kedvencemmé. A budapesti Kertész29 Galéria Művészklubjának tagja vagyok, szervezésükben több nagy sikerű kiállításon is részt vettem. Saját utamat keresem, ami manapság az emberi képmások, jellemábrázolások világán vezet keresztül...

A festészet mellett különösen érdekel a fotózás, a filmek világa és hobbi szinten a csillagászat.

Elérhetőségeim: szokodivera.qwqw.eu , spectral84@gmail.com.

Vehofsics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősek otthonában, Győrben.

Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. Hőseim mindennapi emberek, akiket ritkán veszünk észre, mert beleolvadnak a mindennapokba, akiket nagyon lehet szeretni, vagy gyűlölni, csak közömbösek nem lehetünk velük kapcsolatban. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta veszem komolyabban az írást. Néhány novellám szép eredményt ért el különböző pályázatokon.

A fényképezés a másik hobbim. Nem török babérokra, csak amolyan „szeretem-képeket” készítek, több kevesebb sikerrel.

